

Vakcína proti hrůzám, co visí ve vzduchu

Vakcína proti hrůzám, co visí ve vzduchu

Sestry a bratři,

je po Vánocích a kvapem se blíží konec roku. Ne, nebudu se teď snažit o nějaké hodnocení všeho toho, čím jsme si během uplynulých dvanácti měsíců prošli. Bylo by to na několik stránek.

Faktem je, že na končící rok nejspíš nebudeme vzpomínat rádi. Běžnou součástí našeho slovníku se stala slova jako rouška, odstupy, dezinfekce, karanténa nebo lockdown. Nic o co bychom stáli. Zatímco covidová oddělení nemocnic praskají ve švech, všichni se snažíme zahlédnout světlo na konci tunelu. Odvane pandemie díky vakcinaci, příchodem jara nebo sama od sebe? Kdo ví. Už aby to bylo za námi.

Není bez zajímavosti, že podobné myšlenky se honily hlavami lidí i před dvěma tisíci lety. Mám na mysli křesťany, kteří byli tenkrát za císaře Domiciána v celé římské říši vystaveni pandemii zla a nenávisti. Odmítali totiž uctívat císaře, který se prohlásil za boha. Namísto něho uctívali Ježíše Krista, který se coby Bůh naopak stal člověkem. V dějinách už se nesčetněkrát prokázalo, že když se člověk začne chovat jako nějaký bůh, dopadne to vždycky špatně. Kdepak, nemáme na to být bohy už proto, že nevíme zdaleka všechno, chybí nám božská trpělivost, smysl pro spravedlnost, a často také soucit a milosrdnost. Křesťané to tenkrát schytali na celé čáře. Právě pro ně a do jejich nelehké situace píše Jan svou apokalypsu. Je plná obrazů, symbolů a metafor, které lidem vystaveným

pandemii zla a nenávisti dodávaly nadhled a odvahu, které pomáhaly přežít. Něco jako vakcína proti hrůzám, co visely ve vzduchu. Co kdybychom si tuhle vakcínu zkusili nyní aplikovat sami do současné situace! Přípravení? Tak jdeme na to.

V dnešním textu Jan nabízí vizi nového nebe a nové země (Zjevení Jana 21,1-5). Z nebe se na zemi snáší nový Jeruzalém. *„Hle, příbytek Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a setře jim každou slzu s očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude.“*

Za pozornost stojí, že Bůh má v plánu zase sestoupit mezi lidi a tentokrát už to bude napořád. Tam, kde se Bůh ocitne, mění se zásadně poměry, všechno je najednou jinak, naruby. Ten, komu bylo předtím do pláče, se nyní směje. Ten, z něhož už vyprchala síla i odvaha, najednou ožije. Ten, kdo se trápí a nařiká, nabyde z ničeho nic optimismu. Když mezi nás lidi sestoupí Bůh, všechno je najednou nové, jinačí než jsme byli zvyklí, neporovnatelně lepší. Jan tuhle změnu nazývá novým nebem a novou zemí, novým světem. Všechno v nás i kolem nás se prostě obnoví, rekonstruuje, neboli znovu poskládá, všechno se znovu utvoří, česky rekreuje.

Když mezi nás lidi sestoupí Bůh, je to jednoduše jedna velká rekreace. Přesně tak, jak zpíval Sváta Karásek: *„To bude Havaj, Havaj...“* Kdo by o to nestál! Nyní jde vlastně jen o to, kterého boha vyznáváme. Budťo všelijaké císaře Domiciány, kteří si na boha jen hrají, nebo Boha, jak jsme ho poznali v příběhu Ježíše Krista. Boha, který chce být jednou provždy mezi námi.

Sestry a bratři, myslím na vás a modlím se za vás. Vzhledem k tomu, že nám PES vylezl na pátý schod, ruší se kromě nedělních bohoslužeb i čtvrtetní biblické hodiny. Přeji pokojný Nový rok a těším se zase na shledanou!

Petr Červinský

kazatel baptistického sboru Petra Chelčického v Lovosicích